

Sygn. akt III Ca 1771/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Teresa Kołeczko - Waclawik (spr.)

Sędzia SO Leszek Dąbek

SR del. Marcin Rak

Protokolant Monika Piasecka

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa T. C.

przeciwko T. P. (P.)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 20 września 2012 r., sygn. akt I C 1236/10

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 i 4 o tyle, że:

a) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.282,20 zł (trzy tysiące dwieście osiemdziesiąt dwa złote i dwadzieścia groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2008 roku;

b) ustala, iż powód ponosi koszty procesu oraz niewiszczone koszty sądowe w wysokości 67,2 %, a pozwany 32,8 % i pozostawia ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu w Sądzie Rejonowym w Gliwicach;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. ustala, że iż powód ponosi koszty postępowania odwoławczego w wysokości 65,9 %, a pozwany 34,1 % i pozostawia ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu w Sądzie Rejonowym w Gliwicach.

SSR (del.) Marcin Rak SSO Teresa Kołeczko - Waclawik SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 1771/12

UZASADNIENIE

Powód T. C. domagał się zasądzenia od pozwanego T. P. kwoty 10.000 złotych z ustawowymi odsetkami od 15 sierpnia 2007r. do dnia wydania wyroku, z tytułu wadliwego montażu stolarki okiennej w budowanym domu. W pozwie określił wartość przedmiotu sporu na 28.800,12 zł. W nakazie zapłaty z 10.10.2008r. sąd I instancji nakazał pozwanemu aby zapłacił powodowi kwotę 28.800,12 zł. z ustawowymi odsetkami od 15.8.2007r. do dnia 10.10.2008r.

i orzekł o kosztach procesu. Po wniesieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty, w toku postępowania powód sprecyzował na rozprawie w dniu 2.12.2010r. swoje żądanie domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 28.800,12 zł. z ustawowymi odsetkami tak jak w pozwie.

Wyrokiem z 23 czerwca 2010r. sąd I instancji oddalił powództwo i orzekł o kosztach postępowania. Ustalił, że powód zamówił u pozwanego stolarkę okienną z roletami wraz z usługą montażu. Po zamontowaniu okien, strony podpisały protokół odbioru, a po dostarczeniu przez pozwanego faktury opiewającej na kwotę 28.960,62 zł., powód uregulował pozostałą do zapłaty należność. Powód zgłaszał pozwanemu wadliwość montażu a to, że jedno okno ma inne wymiary niż w zamówieniu, że okna zamontowane są krzywo, co zostało zauważone po wyjeździe pracowników pozwanego. Pozwany wymienił okno o niewłaściwych wymiarach, część okien została wypoziomowana. Nie usunięto rys na oknach. Ponadto stwierdzono, że pojawiły się szpary w listwach przyszybowych drzwi balkonowych i listwy te zostały wymienione przez producenta okien. Ponieważ pozwany przesuwał termin usunięcia kolejnych usterek, powód wystąpił na drogę postępowania sądowego. Ustalił dalej Sąd Rejonowy, że okna nie mają żadnych wad, istnieją natomiast usterki w montażu polegające na pozostawieniu pianki montażowej na ramach okiennych i prowadnicach, zbyt niskim osadzeniu okien balkonowych, nierównym wobec siebie osadzeniu czterech okien w jadalni, nieprawidłowym zamontowaniu prowadnic w jednym z okien w jadalni i nierównym osadzeniu pięciu okien.

Ustalając powyższe sąd I instancji uznał, oceniając zgłoszone przez powoda roszczenie na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie Kodeksu cywilnego, że służyło mu roszczenie o obniżenie ceny. Stwierdził, że wobec zarzutów pozwanego co do wysokości żądania, miał obowiązek wykazania w procesie o jaką kwotę cena winna być obniżona, ale mimo stosownych pouczeń nie zgłosił w tej mierze żadnych wniosków dowodowych i okoliczności powyższej nie wykazał. Ocenił też Sąd Rejonowy, żądanie powoda w oparciu o przepis art. 471 k.c. i uznał, że żądanie oparte na tej podstawie wobec nie wykazania wysokości szkody przez powoda również nie zasługiwało na uwzględnienie.

W apelacji powód zaskarżając wyrok w części obejmującej oddalenie powództwa ponad kwotę 10.000 złotych, zarzucił obrazę przepisów postępowania, a to:

- art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 277 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, pomimo, że sąd I instancji uznał, że ocena zasadności roszczenia wymaga wiadomości specjalnych,

- art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez zaniechanie dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego na okoliczność wykazania kwoty o jaką cena powinna być obniżona mimo uznania, że było to niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy.

W uzasadnieniu apelacji wskazał, że gdyby sąd I instancji w sposób właściwy pochylił się nad jego żądaniem, to ustaliby, że domagał się od początku zasądzenia od pozwanego kwoty 10.000 zł. z odsetkami z tytułu obniżenia ceny, a nie zwrotu całej ceny. Wskazał też, że w jego ocenie nie otrzymał od sądu wyczerpującego pouczenia co do znaczenia skutków braku aktywności w zakresie postępowania dowodowego. Wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w celu określenia kwoty o jaką ma być obniżona cena sprzedaży rzeczy ze względu na jej wady.

Przedstawiając powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 10.000 zł z ustawowymi odsetkami od 15 sierpnia 2007r., ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając apelację powoda Sąd Okręgowy wyrokiem z 6 października 2010r. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Sąd odwoławczy wskazał, że sąd I instancji - mimo, że powód, działający w sprawie bez fachowego pełnomocnika, dwukrotnie zmieniał żądanie - nie doprowadził do sprecyzowania tego żądania, co w konsekwencji nie pozwoliło na rozpoznanie istoty sprawy. W wytycznych wskazał na konieczność dokładnego ustalenia zakresu przedmiotowego żądania i rozpoznania zgłoszonych przez strony wniosków

procesowych w tym wniosków dowodowych w celu prawidłowego rozpoznania sprawy, nie wykluczając ugodowego zakończenia sporu.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy wobec niemożności jej ugodowego zakończenia, Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 20 września 2012r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.623,27 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2008r. oraz kwotę 3.917zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, umorzył postępowanie w części w której powód ograniczył żądanie, oddalił powództwo w pozostałej części i nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa 943,46 zł. tytułem części kosztów biegłego.

Sąd I instancji na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w tym opinii biegłego rzeczoznawcy budowlanego K. K. ustalił, że wynikające z umowy stron wynagrodzenie należne pozwanemu, przy założeniu prawidłowego wykonania prac montażowych było prawidłowe. Ponieważ jednak, biegły uznał że montaż stolarki okiennej został wykonany wadliwie, wynagrodzenie należy obniżyć o kwotę 9.623,27 zł. Na kwotę tę składała się kwota 3.282,20 zł z tytułu poprawienia montażu stolarki omówionej szczegółowo w opinii na kartach 190-208 akt oraz kwota 6.341,27 z tytułu ewentualnej dostawy nowej stolarki. Biegły wskazał bowiem w opinii, że demontaż trzech okien na parterze w jadalni w celu wyrównania ich osadzenia względem siebie oraz demontaż czterech drzwi balkonowych na piętrze w celu ich prawidłowego osadzenia może doprowadzić do sytuacji, że powyższa stolarka po zdemontowaniu będzie wykazywała uszkodzenia i stąd w celu uzyskania prawidłowości i poprawności w użytkowaniu okien i drzwi balkonowych, powinno się osadzić nowe okna i drzwi.

Jako podstawę rozstrzygnięcia wskazał art. 4 ust. 1 i art. 6 ustawy z 27.7.2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 ze zm. zwanej dalej „ustawą konsumencką”), a o odsetkach orzekł na mocy art. 481 § 1 k.c. W zakresie umorzonego postępowania powołał art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c., a rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparł na regulacji art. 100 k.p.c. i art. 108 k.p.c.

W apelacji w zakresie uwzględnionego żądania i rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w pkt. 1 i 4 wyroku pozwany zarzucił:

- naruszenie art. 8 w zw. z art. 6 ustawy konsumenckiej poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie polegające na uznaniu, że powodowi przysługuje roszczenie o obniżenie wynagrodzenia,
- naruszenie prawa procesowego, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, że powód wykazał, że wynagrodzenie winno zostać obniżone o kwotę wskazaną w zaskarżonym wyroku oraz naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. i art. 278 k.p.c. w zw. z art. 285 k.p.c. poprzez bezzasadne przyjęcie, że opinia w przedmiotowej sprawie miała wartość dowodową i nie została skutecznie zakwestionowana przez pozwanego.

W uzasadnieniu wskazał, że powód co najwyżej powołując się na rzekome wady montażu stolarki okiennej mógł żądać doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę, nie był natomiast uprawniony do żądania określonej sumy pieniężnej. Zarzucił, że opinia biegłego oceniająca stan montażu okien i drzwi balkonowych wydana po czterech latach od wykonaniu montażu w sytuacji, gdy montaż nastąpił w związku z trwającą budową, a prace nie zostały zabezpieczone przez powoda, a ponadto stolarka w tym czasie była używana, nie może być miarodajna. Podniósł, że nie uczestniczył w oględzinach gdyż biegły, w stosunkowo krótkim czasie dokonał czynności z tym związanych stąd nie miał możliwości składania ewentualnych wyjaśnień w trakcie oględzin. Oceniał opinię jako lakoniczną i zakwestionował zastosowane przez biegłego cenniki prac budowlanych.

Przedstawiając powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach procesu przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd odwoławczy w postępowaniu apelacyjnym na podstawie art. 382 k.p.c. uzupełnił postępowanie dowodowe zobowiązując biegłego K. K. do ustosunkowania się do zarzutów pozwanego do opinii zawartych w piśmie z 19

marca 2012r. (k. 224-227 akt), powtórzonych w apelacji. Biegły bowiem w postępowaniu przed sądem I instancji zobowiązany został jedynie do odniesienia się do zarzutów zgłoszonych przez powoda w piśmie z 13 marca 2012r.

Biegły ustosunkował się do zarzutów pozwanego w piśmie z dnia 22.8.2013r. (k. 310-311 akt) i podtrzymał swoją opinię w całości. Wskazał, że w oparciu o posiadaną wiedzę fachową, wieloletnie doświadczenie zawodowe, znajomość dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i przeprowadzenie oględzin, które istotnie trwały około 15-20 minut, ustalił zakres wad w montażu stolarki w budynku powoda. Wyjaśnił, że cenniki zastosowane w opinii były niezbędne do sporządzenia kalkulacji szczegółowych w kosztorysowaniu robót budowlanych i wskazał, że cenniki te uwzględniają rynkowe ceny prac i wyrobów budowlanych.

W piśmie z 2.10.2013r. pozwany w dalszym ciągu kwestionował opinię biegłego wskazując przede wszystkim na niemożność dokonania oględzin prac montażowych stolarki okiennej w tak krótkim czasie, podnosił fakt oddziaływania promieni słonecznych na piankę montażową i jej utlenianie co powoduje odprężanie i osłabienie mocowania, zarzucił biegłemu niefachowe pomiary na surowych ścianach i zakwestionował konieczność wymiany stolarki na nową.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja jest częściowo uzasadniona.

Powód w apelacji od wyroku z dnia 23 czerwca 2010r. i na rozprawie w dniu 12 maja 2011r. (protokół rozprawy k. 167 akt) sprecyzował żądanie pozwu domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 10.000 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu z tytułu obniżenia ceny nabytych okien ze względu na ich wadliwość. Żądanie to prawidłowo zostało zakwalifikowane przez Sąd Rejonowy jako oparte na przepisach ustawy konsumenckiej.

Wbrew twierdzeniom pozwanego, powód na podstawie art. 8 ust. 4 w zw. z art. 6 powyższej ustawy miał prawo domagać się obniżenia ceny, jaką zapłacił za dostarczenie stolarki okiennej i jej montaż, w części dotyczącej wynagrodzenia za montaż. Wady w montażu stolarki w budynku powoda były zgłaszane skarżącemu po wykonaniu prac montażowych, czyli po 18 listopada 2007r. i jego pracownicy częściowo wady te usunęli, ale część z nich, mimo ponagleń ze strony powoda nie została usunięta do dnia wniesienia pozwu czyli do 14 lipca 2008r. Taka zwłoka w usunięciu wadliwości uzasadniała żądanie przez powoda obniżenia wynagrodzenia na wyżej wskazanej podstawie, stąd zarzut naruszenia art. 8 w zw. z art. 6 ustawy konsumenckiej okazał się bezzasadny.

Wadliwość montażu potwierdzona została w piśmie z dnia 14.10.2008r. kierowanym przez producenta okien do pozwanego w związku z zastrzeżeniami zgłoszonymi przez powoda (pismo k.48 akt). W piśmie tym, producent wzywał pozwanego, do poprawy stwierdzonych przez serwisanta producenta w czasie wizyty w budynku powoda, błędów montażowych. Ponieważ pismo to było odpowiedzią na pismo powoda z dnia 8.10.2008r. (a więc sporządzone przez powoda po wniesieniu pozwu) domniemywać należy, że zakres wskazanych przez powoda wad montażowych pokrywał się z tymi wskazanymi w załącznikach do pozwu w tym sfilmowanych na płycie CD (k. 6-13, k. 89) i nie został przez producenta zakwestionowany. Wadliwości montażu potwierdzał też skarżący wyrażając gotowość wykonania poprawek, a następnie zapłaty na rzecz powoda z tego tytułu kwoty 2500 zł. (protokół rozprawy z 15.5.2012r.).

Z uwagi na rozbieżność stanowisk stron co do zakresu, w jakim wynagrodzenie z tytułu wadliwego montażu stolarki należy obniżyć, zasadnie sąd I instancji uczynił opinię biegłego podstawą ustaleń w tym zakresie.

O ile jednak, sąd I instancji ocenił, że opinia biegłego w całości może stać się podstawą ustalenia, o jaką kwotę należy obniżyć należne pozwanemu wynagrodzenie za montaż stolarki w budynku powoda, o tyle sąd odwoławczy tej oceny częściowo nie podzielił. Nie podzielił jej w części, w której biegły wskazał na konieczność obniżenia wynagrodzenia o kwotę 6341,07 zł. jako ceny ewentualnej dostawy nowej stolarki, z uwagi na możliwość uszkodzenia przy jej demontowaniu, w celu prawidłowego osadzenia. Ta jak wskazał biegły istnieje jedynie możliwość uszkodzenia elementów stolarki co wskazuje, że elementy stolarki podczas ewentualnego demontażu, którego przeprowadzenia powód nie wykazał, w ogóle nie zostaną uszkodzone i będzie możliwość ich ponownego montażu. W tej sytuacji brak

było podstaw do przyjęcia, że należność zapłaconą pozwanemu należy obniżyć o kwotę 6.341,07 zł. (opinia biegłego k. 208 akt).

W pozostałej części sąd odwoławczy podzielił ocenę sądu I instancji co do wartości dowodowej opinii biegłego, albowiem opinia w tej części znajduje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym w tym przede wszystkim w zeznaniach powoda oraz w treści pisma producenta okien (...) Sp. z o.o z 14.10.2008r. , w którym zobowiązywano pozwanego do poprawienia stwierdzonych w budynku powoda błędów montażowych. Jej wartości dowodowej nie zniweczył zarzut pozwanego o braku możliwości uczestniczenia w oględzinach z udziałem biegłego, albowiem pozwany co sam przyznał, spóźnił się na wyznaczoną godzinę oględzin, a biegły wyjaśnił dostatecznie w piśmie z dnia 22.8.2013r. (k. 310-311 akt) metodologię pracy przy sporządzeniu opinii i odpowiedział wyczerpująco na zarzuty pozwanego. Z tych względów nie odniósł skutku zarzut naruszenia art. art. 233 § 1 k.p.c. i art. 278 k.p.c. w zw. z art. 285 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., a na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu za obie instancje orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. rozdzielając je stosownie do wyniku sprawy tj. stopnia uwzględnienia i nieuwzględnienia żądań stron, a na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. pozostawił ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu w sądzie I instancji.

SSR (del.) Marcin Rak SSO Teresa Kołeczko-Waławik SSO Leszek Dąbek